COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 30.7.2020
COM(2020) 343 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

privind revizuirea Regulamentului (UE) 2019/125 din 16 ianuarie 2019 privind comerțul cu anumite bunuri care ar putea fi utilizate pentru a aplica pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante

1. INTRODUCERE

Comerțul cu bunuri care ar putea fi utilizate pentru (a) pedeapsa capitală și (b) tortură sau alte tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante este reglementat prin Regulamentul (UE) nr. 2019/125[1] (denumit în continuare „regulamentul"). Adoptat în 2005, regulamentul reflectă angajamentul ferm al UE de a eradica tortura și pedeapsa cu moartea.

Regulamentul UE împotriva torturii a contribuit la eliminarea unei lacune majore în materie de controale comerciale bazate pe drepturile omului. Acesta a introdus restricții comerciale fără precedent, cu caracter obligatoriu, asupra unei serii de bunuri care lipseau deseori din listele de control privind produsele militare, cu dublă utilizare sau privind alte produse strategice pentru export. Regulamentul a fost apreciat la scară largă de comunitatea internațională de activiști pentru apărarea drepturilor omului: de exemplu, fostul raportor special al ONU privind tortura, Theo van Boven, a numit regulamentul o etapă importantă în lupta împotriva torturii și un model care ar putea fi urmat de țări din alte regiuni[2].

Regulamentul a fost modificat de două ori, în 2011 și 2014, pentru a actualiza și a extinde anexele la regulament, care enumeră bunurile interzise și reglementate. În 2016, regulamentul și, în special, dispozițiile sale procedurale au fost modificate în mod substanțial.

În conformitate cu cerințele articolului 32 din regulament, prezentul raport oferă informații cu privire la punerea în aplicare și impactul regulamentului în perioada 2017-2019, și anume, de la ultima modificare a acestuia, în 2016. Raportul abordează în special următoarele domenii: modificările aduse regulamentului prin acte delegate; măsurile naționale de punere în aplicare; cerințele în materie de informare, precum și o evaluare a activităților Grupului de coordonare pentru combaterea torturii și ale cetățenilor UE aflați în străinătate.

Prezentul raport oferă, de asemenea, o prezentare generală a principalelor date în temeiul regulamentului și evaluează punerea în aplicare a regulamentului în raport cu principiile de bază ale relevanței, eficacității, eficienței, coerenței și valorii adăugate europene.

2. REGULAMENTUL (UE) 2019/125

2.1 Obiectivul și principalele dispoziții ale Regulamentul (UE) 2019/125

Obiectivul regulamentului este prevenirea pedepsei capitale, pe de o parte, și a torturii și a altor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante în țările terțe, pe de altă parte. Regulamentul face distincție între bunuri în funcție de următoarele elemente:

- dacă au un caracter inerent abuziv și nu ar trebui comercializate deloc (anexa II); sau
- dacă au utilizări legitime, cum ar fi echipamente pentru asigurarea respectării legii (anexa III), precum și anumite substanțe chimice farmaceutice (anexa IV), caz în care comerțul cu aceste bunuri face obiectul anumitor restricții.

[1] Regulamentul (UE) 2019/125 din 16 ianuarie 2019 privind comerțul cu anumite bunuri care ar putea fi utilizate pentru a aplica pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante (JO L 30, 31.1.2019, p. 1).

[2] Astfel cum se menționează în documentul Secretariatul General al Consiliului European intitulat „Punerea în aplicare a orientărilor UE în ceea ce privește tortura și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante – evaluarea situației și noi măsuri de punere în aplicare", 8407/1/08 REV 1 18 aprilie 2008.

În acest scop, regulamentul introduce restricții privind comerțul cu țări din afara UE. În special, regulamentul:

i. interzice importurile, exporturile și tranzitul către, dinspre sau prin UE de bunuri (enumerate în anexa II) care nu au nicio altă utilizare practică decât cea de a aplica pedeapsa capitală sau tortura. De asemenea, se interzice acordarea oricărei asistențe tehnice legate de aceste bunuri, în mod specific, inclusiv formarea privind utilizarea acestora. În plus, publicitatea pentru astfel de bunuri pe internet, la televiziune, radio sau la târguri comerciale este interzisă;

ii. bunurile respective (enumerate în anexa III) care ar putea fi utilizate în acest scop, dar care pot avea și alte utilizări legitime (asigurarea aplicării legii) fac obiectul unei autorizații de export prealabile, acordate de la caz la caz; o astfel de autorizație este, de asemenea, necesară pentru furnizarea de asistență tehnică sau de servicii de intermediere în legătură cu această categorie de bunuri. Anexa III nu cuprinde: (a) armele de foc reglementate de Regulamentul (UE) nr. 258/2012[3]; (b) produsele cu dublă utilizare reglementate de Regulamentul (CE) nr. 428/2009[4]; (c) bunurile reglementate în conformitate cu Poziția comună 2008/944/PESC[5];

iii. reglementează comerțul cu bunuri — substanțe chimice sau farmaceutice (anexa IV) — care ar putea fi utilizate pentru pedeapsa capitală (de exemplu, produse care ar putea fi utilizate pentru executarea ființelor umane prin injecție letală). Aceste bunuri au fost adăugate pe lista bunurilor care fac obiectul controalelor la export în 2011. A fost introdusă o autorizație distinctă („autorizația generală de export a Uniunii”) pentru a controla exportul de astfel de substanțe chimice anestezice și pentru a împiedica transferul acestora în vederea utilizării în cazul execuțiilor prin injecție letală, fără a limita comerțul cu astfel de substanțe chimice în scopuri medicale, veterinare sau în alte scopuri legitime. În cazul în care exportul de medicamente necesită o autorizație de export în temeiul regulamentului și exportul respectiv face, de asemenea, obiectul unor cereri de autorizație în conformitate cu convențiile internaționale privind controlul stupefiantelor și al substanțelor psihotrope, cum ar fi Convenția din 1971 asupra substanțelor psihotrope, statele membre pot folosi o procedură unică pentru a îndeplini obligațiile impuse prin prezentul regulament și prin convenția relevantă.

Regulamentul include liste detaliate cu bunurile menționate la punctul i. de mai sus, cu următoarele rubrici:

- bunurile și componentele acestora concepute pentru execuția ființelor umane;
- bunuri care nu sunt adecvate utilizării de către autoritățile de aplicare a legii în scopul imobilizării ființelor umane;

[3] Regulamentul (UE) nr. 258/2012 din 14 martie 2012 privind punerea în aplicare a articolului 10 din Protocolul Organizației Națiunilor Unite împotriva fabricării și traficului ilegale de arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și de muniții, adițional la Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate (Protocolul ONU privind armele de foc) și de stabilire a măsurilor privind autorizațiile de export, importul și tranzitul pentru arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și muniții (JO L 94, 30.3.2012, p. 1).

[4] Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului din 5 mai 2009 de instituire a unui regim comunitar pentru controlul exporturilor, transferului, serviciilor de intermediere și tranzitului de produse cu dublă utilizare (JO L 134, 29.5.2009, p. 1).

[5] Poziția comună 2008/944/PESC a Consiliului de definire a normelor comune care reglementează controlul exporturilor de tehnologie și echipament militar (PESC) (2020/C 85/01), (JO C 85-1, 13.3.2020).

- dispozitive portabile, precum și anumite tipuri de bice, care nu sunt adecvate utilizării de către autoritățile de aplicare a legii în vederea combaterii dezordinilor publice sau pentru autoprotecție.

Bunurile din categoria ii. se încadrează în prezent la următoarele rubrici:

- bunuri concepute pentru imobilizarea ființelor umane;
- arme și dispozitive concepute în vederea combaterii dezordinilor publice sau pentru autoprotecție;
- arme și dispozitive de difuzare a unor substanțe chimice cu proprietăți incapacitante sau iritante, utilizate în vederea combaterii dezordinilor publice sau pentru autoprotecție, și anumite substanțe aferente.

Bunurile din categoria iii. includ în special medicamentele adecvate în mod special utilizării în injecțiile letale. Pentru a reduce la minimum sarcina de reglementare impusă întreprinderilor atunci când exportă medicamente care salvează vieți, regulamentul include un sistem de autorizații globale de export[6] care nu obligă întreprinderile să solicite autorizații de export individuale pentru fiecare transport de medicamente. Pentru a primi o autorizație globală, întreprinderile trebuie să demonstreze că dispun de controale adecvate pentru a împiedica vânzarea acestor medicamente pentru a fi utilizate la execuții.

Se interzice tranzitul bunurilor (transportul pe teritoriul vamal al UE al bunurilor din afara UE care trec prin acesta și sunt destinate țărilor terțe) din anexa II. În general nu se interzice tranzitul bunurilor reglementate enumerate în anexa III, dar acesta se interzice în cazul în care operatorul care execută tranzitul bunurilor „știe că este prevăzut ca o parte din bunurile trimise să fie utilizate pentru acte de tortură sau alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, într-o țară terță”.

Regulamentul nu controlează importul în UE sau transferul între statele membre ale UE de echipamente pentru asigurarea respectării legii și de bunuri aferente care pot avea scopuri legitime de asigurare a respectării legii, dar care ar putea fi, de asemenea, utilizate în mod abuziv pentru tortură și alte rele tratamente. De asemenea, regulamentul nu interzice transferul în interiorul UE al bunurilor care sunt în mod inerent abuzive sau inadecvate.

Regulamentul este obligatoriu din punct de vedere juridic și se aplică direct în toate statele membre ale UE; acesta introduce obligații pentru „exportatori”. Autoritățile competente din statele membre sunt responsabile de monitorizarea respectării interdicțiilor și a cerințelor de acordare a licențelor prevăzute în regulament.

Regulamentul impune statelor membre ale UE să publice rapoarte anuale de activitate care detaliază cererile de acordare a licențelor și autorizațiile relevante. Acesta include măsuri suplimentare menite să faciliteze transparența și să descurajeze un stat membru al UE să eludeze refuzul de acordare a unei licențe de export de către un alt stat membru. De asemenea, acesta conține dispoziții de facilitare a revizuirii și modificării periodice a listelor

[6] O „autorizație generală de export a Uniunii” este o autorizație de export care se aplică substanțelor chimice care ar putea fi utilizate pentru execuție prin injecție letală (anexa IV la regulament). Se utilizează atunci când aceste bunuri/substanțe chimice sunt exportate în țări care au abolit pedeapsa capitală pentru toate infracțiunile și au confirmat această abolire prin intermediul unui angajament internațional. În ceea ce privește țările care nu sunt membre ale Consiliului Europei, lista respectivă cuprinde țările care nu numai că au abolit pedeapsa capitală pentru toate infracțiunile, dar care au și ratificat, fără rezerve, Al doilea protocol facultativ la Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

de bunuri interzise și reglementate, permițând statelor membre ale UE să adreseze Comisiei, spre analiză, o cerere justificată temeinic.

2.2 Restricții privind comerțul: un instrument-cheie pentru prevenirea torturii și a pedepsei cu moartea

Articolul 5 din *Declarația universală a drepturilor omului,* articolul 7 din *Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice,* articolul 3 din *Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale*, și, în special *Convenția ONU împotriva torturii și altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante,* prevăd o interdicție necondiționată și cuprinzătoare a torturii și a altor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante.

În 2019, Adunarea Generală a ONU a invitat toate statele să „ia măsuri legislative, administrative, judiciare și de altă natură corespunzătoare pentru a preveni și a interzice producerea, comercializarea, exportul, importul și utilizarea echipamentelor care nu au nicio utilitate practică decât în scopul torturii sau al altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante”[7].

Interzicerea absolută a torturii consacrată în convențiile Organizației Națiunilor Unite privind drepturile omului se reflectă la nivelul UE în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (Carta)[8]. Articolul 2 alineatul (2) din Cartă prevede că nimeni nu poate fi condamnat la pedeapsa cu moartea sau executat. Articolul 4 din Cartă prevede că nimeni nu poate fi supus torturii și nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.

În pofida obligațiilor care le revin statelor în temeiul dreptului internațional, continuă să se înregistreze acte de tortură și alte rele tratamente. În ultimii ani, comunitatea internațională a recunoscut din ce în ce mai mult necesitatea de a reglementa și restricționa comerțul cu anumite echipamente pentru asigurarea respectării legii, pentru a se asigura că astfel de bunuri nu sunt utilizate pentru tortură sau pentru alte rele tratamente.

Inspirată de regulamentul UE, Alianța pentru eliminarea instrumentelor de tortură din schimburile comerciale, promovată de Uniunea Europeană și sponsorizată de Argentina și Mongolia, a fost lansată în 2017. Aceasta are ca scop să îngreuneze în mod semnificativ comerțul internațional cu bunuri cu intenția de a fi utilizate pentru pedeapsa cu moartea și tortura sau cu potențial de a fi utilizate în acest scop. Prin aderarea la alianță, țările se angajează, printre altele, să ia măsuri eficiente prin intermediul legislației interne și al aplicării eficiente a legii, astfel încât să restricționeze comerțul cu bunuri utilizate pentru tortură și pedeapsa cu moartea.

În iunie 2019, Adunarea Generală a ONU a adoptat o rezoluție importantă care deschide calea pentru viitoarea activitate la nivelul ONU de stabilire a unor standarde internaționale comune în acest domeniu[9]. Rezoluția, salutată de Consiliul UE[10], invită țările să examineze fezabilitatea, domeniul de aplicare și parametrii pentru posibile standarde internaționale comune pentru comerțul cu bunuri relevante. Se preconizează că Secretarul General al ONU va depune un raport privind punerea în aplicare a acestei rezoluții în cadrul celei de a 74-a

[7] Rezoluția Organizației Națiunilor Unite adoptată de Adunarea Generală la 18 decembrie 2019, A/RES/74/143. Tortura și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante.

[8] JO C 202, 7.6.2016, p. 389.

[9] A/RES/73/304 adoptată de Adunarea Generală la 28 iunie 2019.

[10] Concluziile Consiliului referitoare la Orientările privind politica UE față de țările terțe în ceea ce privește tortura și alte tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante, adoptate de Consiliu în cadrul celei de a 3712-a reuniuni organizate la 16 septembrie 2019.

sesiuni a Adunării Generale a ONU. Într-o a doua etapă, și pe baza raportului respectiv, un grup de experți guvernamentali (numiți în cadrul sistemului ONU, în conformitate cu criteriile stabilite în rezoluția din iunie 2019) va redacta un alt raport care urmează să fie prezentat în cadrul celei de a 75-a sesiuni a Adunării Generale a ONU până în 2021.

La rândul său, Consiliul Europei analizează fezabilitatea unei inițiative în acest domeniu. La 28 noiembrie 2019, Comitetul director pentru drepturile omului al Consiliului Europei a convenit să sprijine o propunere de elaborare a unor orientări la nivelul Consiliului Europei cu scopul de a încuraja sau facilita controalele realizate de statele membre ale Consiliului Europei privind comerțul cu bunuri utilizate pentru tortură, rele tratamente și pedeapsa cu moartea. De asemenea, propunerea încurajează toate statele membre ale Consiliului Europei să se alăture Alianței pentru eliminarea instrumentelor de tortură din schimburile comerciale și să sprijine procesul ONU de elaborare a unor măsuri internaționale în acest domeniu. Elveția, Macedonia de Nord și Muntenegru au ales să urmeze modelul regulamentului, Regatul Unit anunțând, de asemenea, că va menține dispozițiile regulamentului după plecarea sa din UE.

2.3 Domeniul de aplicare al prezentului raport (articolul 32 din regulament)

Articolul 32 din regulament impune Comisiei obligația să prezinte Parlamentului European și Consiliului, până la 31 iulie 2020 și din cinci în cinci ani după aceea, un raport cuprinzător de punere în aplicare și de evaluare a impactului, care poate conține propuneri în vederea modificării acestuia. Regulamentul prevede că, în cadrul acestei reexaminări, se va evalua dacă este nevoie să se includă activitățile cetățenilor Uniunii din străinătate.

Statele membre au obligația de a furniza Comisiei toate informațiile necesare pentru întocmirea raportului. Secțiunile speciale ale raportului abordează aspecte privind Grupul de coordonare pentru combaterea torturii instituit prin regulament (articolul 31) și activitatea acestuia și trebuie să furnizeze informații cu privire la măsurile adoptate de statele membre în temeiul articolului 33 alineatul (1) (sancțiuni).

Acest raport furnizează informații privind punerea în aplicare a regulamentului și impactul de la ultima modificare a acestuia în 2016 până la sfârșitul anului 2019, acoperind astfel în esență activitățile din 2017, 2018 și 2019.

Raportul evaluează, de asemenea, punerea în aplicare a regulamentului în raport cu principiile de bază ale relevanței, eficacității, eficienței, coerenței și valorii adăugate europene. O astfel de evaluare analizează dacă regulamentul își realizează obiectivul sau obiectivele sale principale și dacă au apărut noi preocupări și provocări începând cu anul 2016. Scopul este de a stabili dacă sunt necesare măsuri suplimentare pentru a aborda orice deficiențe identificate.

3. PUNEREA ÎN APLICARE A REGULAMENTULUI

3.1 Cadrul de reglementare

Regulamentul a fost adoptat inițial ca Regulamentul (CE) nr. 1236/2005 privind comerțul cu anumite bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante. A fost adoptat la 27 iunie 2005 și a intrat în vigoare la 30 iulie 2006[11]. Ultima modificare de fond a fost adoptată în 2016[12].

[11] JO L 200, 30.7.2005, p. 1.

[12] Regulamentul (UE) 2016/2134 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 noiembrie 2016 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1236/2005 al Consiliului privind comerțul cu anumite bunuri susceptibile

Regulamentul a fost codificat ca Regulamentul (UE) 2019/125 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 ianuarie 2019 privind comerțul cu anumite bunuri care ar putea fi utilizate pentru a aplica pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante[13].

3.1.1 Modificări aduse regulamentului

Regulamentul a fost modificat de două ori prin acte delegate, o dată în cursul perioadei de raportare și o dată în 2020.

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2018/181 AL COMISIEI din 18 octombrie 2017[14] au adăugat Republica Dominicană, São Tomé și Príncipe și Togo pe lista țărilor de destinație cărora li se aplică autorizația generală de export a Uniunii (anexa V).

- REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2020/621 AL COMISIEI din 18 februarie 2020[15] a modificat anexa I (prin actualizarea mențiunilor privind mai multe autorități competente) și anexa V (prin adăugarea Gambiei și a Madagascarului pe lista țărilor de destinație cărora li se aplică autorizația generală de export a Uniunii).

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în ceea ce privește modificarea listei bunurilor interzise sau controlate, inclusiv prin intermediul unei „proceduri de urgență", atunci când există motive imperioase de urgență care impun acest lucru.

3.1.2 Măsuri naționale de punere în aplicare

Regulamentul este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre. Autoritățile competente din statele membre sunt responsabile de punerea sa în aplicare. Statele membre au responsabilitatea de a decide, de la caz la caz, dacă să acorde sau nu o autorizație de export sau să respingă o cerere pentru bunurile reglementate enumerate în anexele III și IV la regulament.

Pentru a împiedica eludarea, regulamentul impune autorităților competente ale statelor membre obligația de a notifica toate celelalte autorități ale statelor membre și Comisia în cazul în care refuză emiterea unei autorizații sau anulează o autorizație existentă. În consecință, orice stat membru al UE care are în vedere autorizarea unei operațiuni „identic[e], în esență", cu o operațiune respinsă de un stat membru în cei 3 ani de la data respingerii are obligația să consulte statul membru care a decis respingerea. În cazul în care o autorizație este, totuși, acordată, statul membru care acordă autorizația trebuie să furnizeze Comisiei și tuturor statelor membre o explicație detaliată a raționamentului său. Atunci când evaluează o cerere, autoritățile iau în considerare aspecte privind utilizarea finală prevăzută și riscul de deturnare de la aceasta în scopuri ilegale.

Statele membre „nu acordă autorizația în cazul în care există motive întemeiate de a se crede că bunurile enumerate la anexa III ar putea fi utilizate în scopul torturii sau pentru a aplica alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, inclusiv pedepse corporale impuse de o instanță judecătorească, de o autoritate de aplicare a legii sau de către orice persoană fizică sau juridică dintr-o țară terță".

Regulamentul enumeră următoarele surse de informații pentru a orienta deciziile autorităților:

---

de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante (JO L 338, 13.12.2016, p. 1).

[13] JO L 30, 31.1.2019, p. 1.

[14] JO L 40, 13.2.2018, p. 1.

[15] JO 144, 7.5.2020, p. 1.

- hotărârile judecătorești deja publicate, adoptate de jurisdicții internaționale;
- rezultatele lucrărilor organismelor competente ale ONU, ale Consiliului Europei și ale UE;
- precum și de rapoartele Comitetului European pentru prevenirea torturii și a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante al Consiliului Europei și ale raportorului special al ONU privind tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante.

Alte informații pe care autoritățile le pot utiliza în luarea deciziilor includ:

- hotărâri judecătorești deja publicate, adoptate de jurisdicții naționale;
- rapoarte elaborate de organizațiile societății civile; precum și
- informații privind restricțiile aplicate de țările de destinație exporturilor de bunuri enumerate la anexele II și III.

Aceleași criterii se aplică atunci când se iau decizii cu privire la cererile legate de furnizarea de servicii de intermediere sau de asistență tehnică.

Statele membre au notificat Comisiei 13 refuzuri în perioada de raportare. Detaliile privind autorizațiile de export eliberate și respinse în perioada de raportare sunt descrise în secțiunea 3.5.

De asemenea, autoritățile din statele membre au obligația să înregistreze într-o bază de date a Comisiei toate datele referitoare la refuzurile cererilor de autorizare pentru export. Baza de date identifică autoritatea competentă relevantă a UE, destinația finală, articolul în cauză, descrierea acestuia, precum și numele destinatarului și al utilizatorului final.

Regulamentul definește un mecanism pentru adăugarea bunurilor la anexa II, anexa III sau anexa IV, permițând unui stat membru al UE să adreseze Comisiei o cerere justificată temeinic. Comisia nu a primit nicio astfel de cerere în perioada de raportare.

Pe lângă lista bunurilor a căror comercializare este interzisă sau reglementată, regulamentul include, de asemenea, dispoziții care permit statelor membre ale UE să introducă în mod autonom măsuri suplimentare la nivel național pentru a reglementa comerțul cu anumite bunuri suplimentare.

În conformitate cu articolul 10 din regulament, statele membre pot adopta sau menține măsuri naționale de limitare a transportului, serviciilor financiare, asigurării și reasigurării sau a publicității sau promovării la scară largă a bunurilor enumerate în anexa II. În special, Regatul Unit[16] menține restricțiile naționale privind circulația bunurilor între țările terțe din afara UE.

În plus, în conformitate cu articolul 14 din regulament, statele membre pot să adopte sau să mențină o interdicție a exporturilor și a importurilor de lanțuri de picioare, de lanțuri multiple și de dispozitive portabile cu energie electrostatică. Statele membre pot impune, de asemenea, o cerere de autorizație pentru exportul de cătușe supradimensionate. Pe baza informațiilor puse la dispoziția Comisiei, Belgia[17], Grecia[18], Luxemburg[19], Spania[20] și Regatul Unit[21] au

[16] Prezentul raport se referă la anii 2017, 2018 și 2019, și anume, înainte de ieșirea Regatului Unit din Uniunea Europeană, la 31 ianuarie 2020.

[17] Legea flamandă privind comerțul cu arme din 15 iunie 2012 interzice importul tuturor dispozitivelor portabile cu energie electrostatică care pot face ca persoanele să fie lipsite de apărare sau care pot provoca durere, cu excepția dispozitivelor pentru uz medical sau veterinar (se aplică excepții pentru a permite utilizarea oficială). În ceea ce privește Regiunea Valonă, în conformitate cu Decretul privind comerțul cu arme din 21 iunie 2012, sunt interzise importul, exportul și tranzitul oricărui tip de dispozitive portabile cu energie electrostatică, cu excepția

instituit astfel de restricții suplimentare. Italia și Ungaria au instituit, de asemenea, măsuri conexe. Slovacia a informat Comisia că va iniția o procedură legislativă în 2020 pentru a modifica legea din 2007 privind comerțul cu anumite bunuri, care ar putea fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante.

Autoritățile competente din statele membre informează Comisia cu privire la activitățile pe care le desfășoară în temeiul regulamentului. Raportul anual al Comisiei se bazează pe informațiile furnizate de statele membre, inclusiv prin intermediul rapoartelor naționale întocmite în temeiul articolului 26 alineatul (3). În perioada de raportare, Comisia a publicat un raport privind autorizațiile emise de statele membre în 2017 și 2018 pentru exporturile de bunuri care ar putea fi utilizate pentru tortură sau pentru pedeapsa capitală[22]. Se preconizează că, în a doua jumătate a anului 2020, va fi adoptat un raport privind autorizațiile de export emise în 2019.

3.2 Activitățile Grupului de coordonare pentru combaterea torturii

Grupul de coordonare pentru combaterea torturii (ATCG) a fost înființat ca urmare a modificării din 2016 a regulamentului[23] având scopul să „[examineze] orice chestiune privind punerea în aplicare a prezentului regulament”. Grupul de coordonare pentru combaterea torturii, prezidat de Comisie, servește drept platformă pentru ca reprezentanții statelor membre și Comisia să facă schimb de informații privind practicile administrative. În plus, la elaborarea actelor delegate, Comisia consultă Grupul de coordonare pentru combaterea torturii în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare[24].

Grupul de coordonare pentru combaterea torturii a organizat patru reuniuni în perioada de raportare: la 12 iulie 2017, 28 iunie 2018, 29 aprilie 2019 și 17 decembrie 2019.

---

instrumentelor pentru uz medical sau veterinar care ar putea provoca durere persoanelor sau ar determina incapacitatea acestora.

[18] Grecia menține măsuri suplimentare la nivel național pentru două bunuri enumerate în anexa II la regulament, și anume dispozitive cu energie electrostatică și cătușe (a se vedea Legea nr. 2168/1993, astfel cum a fost modificată).

[19] Exportul și importul de lanțuri de picioare și de lanțuri multiple sunt interzise în temeiul articolului 36 alineatul (1) din Legea modificată din 27 iunie 2018 privind controlul exporturilor. Exportul și importul de dispozitive portabile cu energie electrostatică sunt interzise, cu excepția cazului în care acestea însoțesc utilizatorul în scopul protecției personale, în temeiul articolului 36 alineatul (1) din Legea modificată din 27 iunie 2018 privind controlul exporturilor. În plus, este necesară o autorizație pentru exportul de cătușe de mâini ale căror dimensiuni totale, inclusiv lanțurile, măsoară, de la marginea exterioară a uneia dintre cătușe la marginea exterioară a celeilalte mai mult de 240 mm [articolul 36 alineatul (2) din Legea modificată din 27 iunie 2018 privind controlul exporturilor].

[20] În temeiul Decretului Regal nr. 679/2014 din 1 august 2014 de stabilire a controlului în ceea ce privește comerțul extern cu materiale de apărare, alte materiale și produse și tehnologii cu dublă utilizare, Spania controlează exportul de cătușe de mâini standard, obligând exportatorii potențiali să obțină o autorizație pentru exportul acestor instrumente de imobilizare.

[21] Articolul 9 din Ordinul din 2008 al Regatului Unit privind controlul exporturilor impune obligația de a deține o autorizație pentru exportul bunurilor enumerate la articolul 14 alineatul (1).

[22] COM (2019) 445 din 1.10.2019.

[23] Regulamentul (UE) 2016/2134 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 noiembrie 2016 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1236/2005 al Consiliului privind comerțul cu anumite bunuri susceptibile de a fi utilizate pentru a impune pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante (JO L 338, 13.12.2016, p. 1).

[24] JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

În conformitate cu articolul 31 alineatul (4) din regulament, Comisia înaintează Parlamentului European un raport referitor la activitățile, analizele și consultările Grupului de coordonare pentru combaterea torturii. În perioada de raportare acoperită de prezentul raport, Comisia a adoptat un raport în octombrie 2019[25] pentru anii 2017 și 2018. Se preconizează că, în a doua jumătate a anului 2020, va fi adoptat un raport privind activitățile Grupului de coordonare pentru combaterea torturii din 2019.

Grupul de coordonare pentru combaterea torturii a avut schimburi tehnice cu privire la instrumentele disponibile în baza de date electronică a Comisiei, un sistem securizat și criptat creat pentru a ajuta autoritățile naționale responsabile de controlul exporturilor să facă schimb de informații cu Comisia. Articolul 23 alineatul (5) din regulament impune autorităților competente obligația să utilizeze acest sistem pentru a comunica informații privind cazurile în care o cerere de autorizație de export a fost respinsă (denumită în continuare „refuzuri”).

Grupul de coordonare pentru combaterea torturii a discutat obligația unei autorizații preliminare pentru anumite tipuri de asistență tehnică și servicii de intermediere prevăzute la articolele 15 și 19 din regulament. De asemenea, Grupul de coordonare pentru combaterea torturii a realizat schimburi tehnice privind interdicțiile prevăzute la articolele 8 și 9 din Regulamentul în ceea ce privește includerea bunurilor listate în cadrul târgurilor comerciale și, respectiv, în ceea ce privește publicitatea. Aceste interdicții au fost introduse în modificarea din 2016 a regulamentului. Schimburile s-au referit în special la eventualele orientări pentru autoritățile relevante și la modalitățile de asigurare a respectării legii. S-a luat act de faptul că au fost raportate cazuri de bunuri cărora li se face publicitate pe site-urile web ale unor furnizori europeni.

În conformitate cu considerentul 48, Grupul de coordonare pentru combaterea torturii a examinat, de asemenea, actele delegate propuse de modificare a anexelor la regulament, care au fost adoptate, în cele din urmă, la 18 octombrie 2017 și la 18 februarie 2020 (a se vedea secțiunea 3.1.1 de mai sus).

Un alt aspect care a figurat în activitatea Grupului de coordonare pentru combaterea torturii a vizat cerințele de raportare ale autorităților naționale competente. În urma acestor discuții, se colectează o gamă mai largă de date privind tranzacțiile pentru raportul anual pe 2019 al Comisiei.

În sfârșit, Grupul de coordonare pentru combaterea torturii a avut un schimb de opinii cu privire la Alianța pentru eliminarea instrumentelor de tortură din schimburile comerciale și progresele în direcția unor posibile standarde internaționale comune în acest domeniu.

3.3 Transparență și informare

Articolul 26 alineatul (3) din regulament prevede că statele membre întocmesc un raport de activități anual public în care furnizează informațiile privind numărul de cereri primite, bunurile și țările în cauză, precum și deciziile pe care le-au luat în privința acestora.

Cehia[26], Danemarca[27], Germania[28], România[29] și Regatul Unit[30] au informat Comisia cu privire la rapoartele lor anuale de activitate publice pentru anul 2019[31]. Trebuie remarcat

[25] COM(2019) 449 final din 7.10.2019.
[26] Cehia: https://www.mpo.cz/cz/zahranicni-obchod/licencni-sprava/mucici-nastroje/zprava-ministerstva-prumyslu-a-obchodu-o-plneni-narizeni-rady-es-c--1236-2005-za-rok-2018--54368/.
[27] Danemarca: https://eksportkontrol.erhvervsstyrelsen.dk/produkter.
[28] Germania: https://www.bafa.de/DE/Aussenwirtschaft/Ausfuhrkontrolle/Antragsarten/Anti_Folter_Verordnung/anti_folter_node.html.

faptul că, în conformitate cu articolul 26 alineatul (3) din regulament, rapoartele publice „nu conțin nicio informație a cărei divulgare ar putea fi considerată de un stat membru ca fiind contrară intereselor sale esențiale de securitate”.

Un număr limitat de autorități competente au publicat pe site-urile web guvernamentale proprii informații cu privire la normele și reglementările aplicabile bunurilor incluse în domeniul de aplicare al regulamentului, pentru a informa operatorii economici cu privire la procedurile de autorizare a exporturilor și cerințele suplimentare.

3.4 Asigurarea respectării legii în ceea ce privește controlul exporturilor

Autoritățile competente din statele membre sunt responsabile de asigurarea respectării legii în ceea ce privește controlul exporturilor. În conformitate cu articolul 33 din regulament, „statele membre stabilesc regimul sancțiunilor aplicabile în cazul încălcării prezentului regulament și adoptă toate măsurile necesare pentru a se asigura că acestea sunt aplicate. Sancțiunile prevăzute sunt efective, proporționale și cu efect de descurajare.” Prin urmare, statele membre ale UE prevăd sancțiuni naționale aplicabile încălcărilor regulamentului de către persoane și entități deopotrivă.

Aceste sancțiuni naționale includ atât sancțiuni administrative, cât și sancțiuni penale, gama acestor sancțiuni variind de obicei de la amenzi pecuniare până la pedepse cu închisoarea, inclusiv confiscarea bunurilor.

În perioada de raportare, autoritățile competente nu au informat Comisia cu privire la nicio încălcare a regulamentului. Regulamentul nu obligă autoritățile competente să procedeze astfel.

3.5 Autorizații de export: Date-cheie

Comisia colectează date de la autoritățile competente care îi permit să aibă o imagine de ansamblu asupra autorizațiilor de export acordate (sau respinse) în legătură cu bunurile controlate descrise în anexele III și IV la regulament.

Pe baza datelor din raportul Comisiei[32] atât pentru 2017 cât și 2018 și a datelor colectate pentru raportul Comisiei din 2020 pentru anul 2019[33], numărul autorizațiilor de export acordate (sau respinse) în perioada 2017-2019 poate fi rezumat după cum urmează[34]*:* În 2017, a fost raportat un număr total de 292 de autorizații acordate de 12 state membre. În 2018, 11 state membre au raportat că au acordat un număr total de 231 de autorizații. În 2019, a fost raportat un număr total de 281 de autorizații acordate de 10 state membre[35]. Prin urmare,

---

[29] România: http://www.imm.gov.ro/adaugare_fisiere_imm/2019/10/Rapoarte-anuale-comert-tortura-2017-2018.pdf.

[30] În temeiul articolului 127 alineatul (6) din Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (JO L 29, 31.1.2020, p. 7), în perioada de tranziție prevăzută la articolul 126 din acordul respectiv, orice trimitere la statele membre în dreptul relevant al Uniunii se înțelege ca incluzând Regatul Unit.

[31] Regatul Unit:https://www.gov.uk/government/collections/strategic-export-controls-licensing-data.

[32] Raport referitor la autorizațiile de export acordate în 2017 și 2018 în temeiul Regulamentului privind comerțul cu anumite bunuri care ar putea fi utilizate pentru a aplica pedeapsa capitală, tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante – COM/2019/445 final.

[33] A se vedea articolul 26 alineatul (4) din regulament.

[34] Exporturile în temeiul autorizației generale de export a Uniunii (anexa V la regulament) nu sunt incluse în informațiile privind numărul de autorizații acordate de statele membre.

[35] La momentul finalizării prezentului raport, trei state membre ale UE nu furnizaseră furnizat Comisiei datele privind tranzacțiile aferente anului 2019.

numărul total de autorizații acordate pentru întreaga perioadă de raportare de trei ani se ridică la 804.

Cincisprezece state membre au informat Comisia că, în perioada de raportare, nu primiseră nicio cerere de autorizare în temeiul Regulamentul (UE) 2019/125.

Regulamentul impune o cerere de autorizație pentru export pentru a permite autorităților competente să verifice dacă există indicații conform cărora, dacă ar fi exportate, bunurile ar putea fi utilizate pentru tortură sau alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante (anexa III) sau pentru pedeapsa capitală (anexa IV). În acest scop, articolul 20 alineatul (8) din regulament prevede că autoritatea competentă ar trebui să primească „informații complete, în special cu privire la utilizatorul final, țara de destinație și utilizarea finală a bunurilor”.

În perioada de raportare de trei ani, s-a raportat că 13 cereri de autorizație de export au fost respinse: 4 în 2017, 5 în 2018 și 4 în 2019.

Informațiile puse la dispoziția Comisiei, care se bazează pe datele comunicate de către autoritățile competente, permit Comisiei să facă o distincție între utilizarea finală pentru asigurarea respectării legii, utilizarea finală în domeniul medical în scopuri științifice, utilizarea finală de către firmele de securitate, utilizarea finală în scopuri medicale (spitale și uz veterinar) a bunurilor enumerate în anexa IV, utilizarea industrială și exportul către societăți comerciale. În perioada de trei ani acoperită de prezentul raport, s-au raportat 56 autorizații de export acordate pentru asigurarea respectării legii, 52 pentru scopuri științifice/medicale, în timp ce restul (74) au fost eliberate în alte scopuri, în principal pentru comercianți și firme de securitate private. În această privință, ar trebui remarcat faptul că nu toate statele membre oferă o relatare completă și/sau informații complete cu privire la utilizatorii finali și, astfel, datele privind utilizarea finală nu corespund numărului total de autorizații menționat mai sus.

3.6 Cetățenii UE din străinătate

Deși nu face parte din evaluarea modului în care este pus în aplicare regulamentul, articolul 32 din regulament prevede că reexaminarea va evalua, de asemenea, dacă este necesar să se includă activitățile cetățenilor UE din străinătate în domeniul de aplicare a regulamentului. Această secțiune prezintă domeniile în care ar putea fi evaluate activitățile întreprinderilor care își au sediul în UE, ale cetățenilor UE sau ale rezidenților unui stat membru al UE care acționează în țări terțe. Sunt vizate următoarele activități:

- **servicii de intermediere,** cum ar fi organizarea transferului de echipamente între țări terțe în afara UE, în cazul în care produsele nu intră pe teritoriul vamal al UE și în cazul în care astfel de activități sunt desfășurate de entități din UE în afara UE:

  Regulamentul nu interzice activitățile de intermediere pentru bunurile din anexa II și nici nu controlează activitățile de intermediere pentru bunurile din anexa III atunci când sunt efectuate de către brokeri din UE care își desfășoară activitatea în afara UE.

- **promovarea/activitățile de marketing** cu privire la bunurile și serviciile relevante de către entități din UE în afara UE sau facilitarea unor astfel de activități de marketing, de exemplu prin organizarea de expoziții și târguri de armament, securitate sau articole aferente în țări terțe:

  Potrivit articolului 8 din regulament, „[e]ste interzis ca o persoană fizică sau juridică, entitate sau organism, inclusiv un parteneriat, indiferent dacă are reședința sau este

stabilit într-un stat membru sau nu, să prezinte sau să ofere spre vânzare în cadrul unei expoziții sau al unui târg organizat în Uniune un bun enumerat în anexa II" (sublinierea noastră).

- **acordarea de asistență tehnică** și de formare pentru utilizarea de echipamente și tehnici pentru asigurarea respectării legii de către entități ale UE forțelor militare, de securitate sau polițienești sau actorilor nestatali, cum ar fi societățile de securitate private, în țări terțe:

  Potrivit articolului 7 din regulament, „[e]ste interzis ca un furnizor de asistență tehnică sau un broker să furnizeze către orice persoană, entitate sau organism situat într-o țară terță, formare în ceea ce privește utilizarea bunurilor enumerate în anexa II". În plus, în temeiul articolului 15, statele membre au obligația să autorizeze în mod specific furnizarea de „asistență tehnică în legătură cu" bunurile din anexa III. Furnizarea de asistență tehnică, inclusiv de formare, este interzisă sau controlată numai atunci când este direct aplicabilă echipamentelor care intră sub incidența regulamentului (anexa II sau anexa III). Asistența tehnică poate fi acordată independent de furnizarea echipamentelor care intră în domeniul de aplicare al regulamentului.

Două organizații neguvernamentale (ONG-uri) care activează în domeniul drepturilor omului și sunt implicate în evaluarea reexaminării au atras atenția asupra unor cazuri de cetățeni UE care își desfășoară activitatea în afara UE și care au fost implicați în furnizarea, de exemplu, de servicii de formare în domeniul securității și al asigurării respectării legii în legătură cu utilizarea necorespunzătoare sau abuzivă a echipamentelor pentru asigurarea respectării legii. Acestea au atras, de asemenea, atenția cu privire la cazul unor întreprinderi care organizează târguri sau expoziții de armament în țări terțe. În special, acestea consideră că actuala restricție geografică menționată la articolul 8 ar trebui eliminată și că ar trebui să fie interzis oricărei persoane fizice sau juridice, entități sau organism din UE să promoveze bunurile enumerate în anexa II la expoziții sau târguri, indiferent de țara în care acestea sunt organizate. În plus, acestea consideră că ar trebui să se introducă controale (fie prin intermediul regulamentului, sau prin alte măsuri adecvate) pentru a reglementa furnizarea de servicii de instruire sau formare de către toate instituțiile de învățământ relevante, astfel încât această furnizare să nu promoveze sau să includă politici, practici sau tehnici necorespunzătoare sau abuzive care ar putea facilita tortura sau alte rele tratamente sau care ar putea fi utilizate în tortură sau în alte rele tratamente în țările terțe.

Abordarea aspectelor evidențiate prezintă dificultăți în ceea ce privește raza teritorială a competenței UE. În conformitate cu dreptul internațional, în principiu, competența este teritorială și nu poate fi exercitată de un stat în afara teritoriului său decât în temeiul unei norme permisive derivate din cutuma internațională sau dintr-o convenție. Cu toate acestea, există excepții de la acest principiu, care sunt relevante în acest caz. De exemplu, dreptul internațional permite sancționarea activităților extrateritoriale ale cetățenilor unui stat în ceea ce privește infracțiunile săvârșite în afara teritoriului său[36]. În cazul infracțiunilor deosebit de grave care fac obiectul competenței universale fie prin intermediul unui tratat multilateral[37], fie în temeiul dreptului internațional cutumiar, cum ar fi genocidul, crimele de război, crimele împotriva umanității și tortura, un stat își poate exercita competența cu privire la infracțiuni,

[36]A se vedea articolul 5 alineatul (1) litera (b) din Convenția împotriva torturii și altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante din 1984 ([adoptată la 10 decembrie 1984, intrată în vigoare la 26 iunie 1987] 1465 UNTS 112 – „UNCAT").

[37]A se vedea Convențiile de la Geneva I–IV (1949).

indiferent de locul în care a avut loc infracțiunea și indiferent de cetățenia autorului infracțiunii sau a victimei.

Deciziile unilaterale de a exercita competența judiciară dincolo de teritoriul UE ar trebui analizate cu atenție, având în vedere dreptul internațional și practica la nivel internațional. Având în vedere faptul că un stat poate exercita în mod legal competența extrateritorială este o chestiune de drept internațional, este important să se promoveze cu fermitate și în mod eficace eliminarea instrumentelor de tortură din schimburile comerciale în cadrul forurilor internaționale corespunzătoare, astfel încât să se extindă răspunsul global la obiectivele pe care regulamentul dorește să le promoveze.

De asemenea, alte măsuri corespunzătoare ar putea fi examinate, de exemplu măsurile care promovează o mai mare transparență și acțiuni de sensibilizare sau măsuri de promovare a respectării eficace a Principiilor directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului[38]. Într-adevăr, Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului prevăd că întreprinderile ar trebui să respecte drepturile omului. Acestea nu ar trebui să încalce drepturile omului ale altor persoane și ar trebui să abordeze impactul negativ asupra drepturilor omului. Pentru a aborda impactul negativ asupra drepturilor omului se impune adoptarea de măsuri corespunzătoare pentru prevenirea, atenuarea efectelor și, dacă este cazul, remedierea acestora.

4. EVALUAREA PUNERII ÎN APLICARE A REGULAMENTULUI

4.1 Criterii de evaluare și surse de date

Încorporând criteriile materiale de evaluare prevăzute la articolul 32 din regulament, Comisia a evaluat performanța regulamentului în conformitate cu Orientările sale privind o mai bună legiferare[39] și a analizat următoarele elemente:

- *Relevanța*: măsura în care obiectivele generale ale regulamentului, concepția sa și măsurile naționale de punere în aplicare prevăzute în regulament corespund priorităților UE la momentul adoptării regulamentului, precum și priorităților actuale ale UE.
- *Eficiența*: măsura în care regulamentul realizează obiectivele în mod eficient. Aceasta se referă la eficiența punerii în aplicare de către statele membre și la supravegherea de către Comisia Europeană, evaluând, în același timp, dacă există lacune sau suprapuneri în ceea ce privește obligațiile de informare, care ar putea submina eficacitatea sau punerea în aplicare eficientă a regulamentului și dacă cerințele de raportare sunt adecvate și proporționale.
- *Eficacitatea*: măsura în care regulamentul îndeplinește obiectivele proprii și prioritățile UE.
- *Coerența și complementaritatea*: măsura în care regulamentul facilitează coerența și complementaritatea cu alte inițiative relevante ale UE și ale statelor membre.

[38] „Principiile directoare privind afacerile și drepturile omului: Punerea în aplicare a cadrului «protecție, respect și remediere» al Organizației Națiunilor Unite" au fost elaborate de reprezentantul special al Secretarului General privind drepturile omului, corporațiile transnaționale și alte întreprinderi comerciale. Consiliul pentru Drepturile Omului a aprobat Principiile directoare în Rezoluția sa 17/4 din 16 iunie 2011.

[39] A se vedea https://ec.europa.eu/info/law/law-making-process/planning-and-proposing-law/better-regulation-why-and-how/better-regulation-guidelines-and-toolbox_ro.

- *Valoarea adăugată europeană*: măsura în care regulamentul aduce valoare adăugată măsurilor individuale adoptate de către statele membre ale UE.

Principalele surse de informații pentru colectarea probelor în vederea evaluării sunt documente scrise, inclusiv un studiu, sondaje[40], interviuri și un atelier cu principalele părți interesate.

La atelierul părților interesate au contribuit peste 30 de participanți. Aceștia au reprezentat o gamă largă de organizații, inclusiv autoritățile competente ale statelor membre, Comisia Europeană, organizații internaționale precum ONU și Consiliul Europei, precum și ONG-uri.

Evaluarea datelor și a informațiilor colectate a dus la următoarele constatări:

4.2 Relevanță

4.2.1 Considerente de politică

Regulamentul, astfel cum a fost adoptat inițial în 2005, a răspuns necesității de a aplica „norme ale Uniunii de reglementare a comerțului cu țările terțe cu bunuri care ar putea fi utilizate în scopul aplicării pedepsei capitale și cu bunuri care ar putea fi utilizate în vederea aplicării torturii și a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante." Aceste norme vizau completarea unei lacune identificate în controalele comerciale ale UE din perspectiva drepturilor omului și au constituit primul instrument obligatoriu la nivel mondial care a abordat în mod specific această chestiune. Pentru a-și menține relevanța, regulamentul a fost modificat în 2011, 2014 și 2016.

Pe lângă faptul că reprezintă primul cadru operațional mondial pentru reglementarea comerțului având ca obiect bunuri utilizate în scopul torturii, relevanța sa actuală este confirmată de rolul pe care l-a jucat ca sursă de inspirație pentru activitatea desfășurată în acest domeniu de alte țări și organizații. În special, acesta a inspirat decizia ONU de elaborare a unor standarde internaționale comune privind comerțul având ca obiect instrumente de tortură[41]. De asemenea, regulamentul este considerat a fi o sursă de inspirație pentru elaborarea măsurilor la nivel regional ale Consiliului Europei pentru a aborda problema comerțului având ca obiect echipamente utilizate în scopul torturii, al relelor tratamente și al pedepsei cu moartea.

În consolidarea în continuare a relevanței percepute a acestui instrument, trebuie menționat că unele state care nu sunt membre ale UE au ales să urmeze modelul regulamentului, de exemplu Elveția, Macedonia de Nord și Muntenegru, Regatul Unit anunțând, de asemenea, că va menține dispozițiile regulamentului după plecarea sa din UE.

4.2.2 Relevanța bunurilor și a serviciilor vizate

Regulamentul acoperă în prezent o gamă largă de bunuri legate de pedeapsa capitală și tortură.

În ceea ce privește sfera de aplicare a regulamentului în raport cu bunurile, activitățile și persoanele, articolul 25 din regulament prevede că fiecare stat membru poate adresa Comisiei

[40] Unsprezece state membre au furnizat feedback, în timp ce 15 respondenți au contribuit la sondajul public, 8 fiind reprezentanți ai publicului, 4 ai ONG-urilor, 2 ai sectorului privat și 1 al mediului academic. Comisia a primit observații suplimentare în afara sondajului public.

[41] Rezoluția A/73/L.94: „Către eliminarea instrumentelor de tortură din schimburile comerciale: examinarea fezabilității, a domeniului de aplicare și a parametrilor eventualelor standarde internaționale comune", adoptată de Adunarea Generală a ONU la 28 iunie 2019.

o cerere motivată temeinic pentru a adăuga bunuri în anexa II, anexa III sau anexa IV. În perioada examinată nu s-au depus astfel de solicitări.

Două ONG-uri active în domeniul drepturilor omului, care s-au implicat în exercițiul de reexaminare, consideră, în special, că regulamentul ar trebui să poată răspunde la schimbările de pe piața internațională a serviciilor de securitate unde apar frecvent evoluții tehnologice și ale pieței. În opinia acestora, regulamentul ar trebui să țină seama, de asemenea, de modificările survenite în ceea ce privește natura utilizării și a utilizării abuzive a echipamentelor pentru asigurarea respectării legii. De asemenea, s-a abordat cazul special al redenumirii produselor (*rebranding*) pentru a eluda domeniul de aplicare al regulamentului, ca fiind un motiv de îngrijorare, confirmând necesitatea unei actualizări periodice a listelor de bunuri vizate. Potrivit acestor ONG-uri, unele dintre bunurile enumerate în prezent în anexa III ar putea fi mutate în anexa II, cum ar fi armele cu șocuri electrice pentru contact direct (inclusiv bastoane cu electroșocuri, scuturi cu electroșocuri și pistoale electrice paralizante), precum și alte bunuri care ar putea fi adăugate, de asemenea, în mod util, cum ar fi măștile care acoperă ochii și glugile folosite în închisori, scaunele, plăcile și paturile de imobilizare, cu curele, destinate asigurării respectării legii. Potrivit acestor ONG-uri, pentru anexa III, bunurile controlate care ar putea fi adăugate includ „cătușe de mâini standard," arme de atac portabile și anumite arme lansate cu impact cinetic.

Agenții pentru combaterea dezordinii publice prezintă o problemă specifică. În ultimii ani, disponibilitatea și utilizarea acestora au crescut. Două ONG-uri active în domeniul drepturilor omului, care s-au implicat în evaluarea de reexaminare, consideră că acest aspect nu este acoperit în mod adecvat în regulament, întrucât există un anumit grad de neconcordanță cu „lista comună a Uniunii Europene cuprinzând produsele militare"[42]. Atunci când se elaborează (și se revizuiește) regulamentul, bunurile care fac deja obiectul altor instrumente ale UE au fost excluse în mod specific din domeniul de aplicare al regulamentului. În practică, această excludere a dus la o situație în care regulamentul reglementează controlul anumitor agenți pentru combaterea dezordinii publice, cum ar fi pulverizatorul cu piper și OC (*oleorășină de Capsicum*), dar nu și controlul articolelor enumerate în lista comună cuprinzând produsele militare. ONG-urile active în domeniul drepturilor omului implicate în exercițiul de reexaminare indică faptul că acești agenți pentru combaterea dezordinii publice care în prezent nu sunt acoperiți de regulament sunt utilizați frecvent pentru a facilita sau a desfășura acte de tortură și alte rele tratamente sau represiune internă.

În cazul bunurilor incluse în anexa IV, regulamentul enumeră anumite substanțe chimice/medicamente care au scopul să salveze și să îmbunătățească viața și sănătatea pacienților, dar care ar putea fi căutate pentru utilizarea în cazul injecțiilor letale. Potrivit unei organizații implicate în prevenirea utilizării abuzive a medicamentelor în injecțiile letale, regulamentul acoperă 2 dintre cele 14 medicamente enumerate în prezent în protocoalele de injecție letală la nivel statal și federal în SUA. Spre deosebire de bunurile enumerate în anexele II și III, aceste tipuri de substanțe chimice și medicamente îndeplinesc o funcție vitală de salvare a vieții și, prin urmare, măsurile care ar putea limita comercializarea acestora trebuie evaluate cu atenție pentru a preveni impactul negativ asupra unui astfel de comerț cu medicamente care salvează vieți provenite din surse legitime. Trebuie observat, în acest sens, regimul de auto-reglementare adoptat de mai multe întreprinderi din UE, care aplică în mod

[42] Lista comună a Uniunii Europene cuprinzând produsele militare, adoptată de Consiliu la 17 februarie 2020 (echipamentele care fac obiectul Poziției comune 2008/944/PESC a Consiliului de definire a normelor comune care reglementează controlul exporturilor de tehnologie și echipament militar (PESC) (2020/C 85/01) (JO C 85-1, 13.3.2020).

voluntar diferite protocoale de distribuție considerate de diferite grupuri de părți interesate a împiedica o utilizare necorespunzătoare a medicamentelor exportate din UE.

Atunci când se evaluează relevanța bunurilor și a serviciilor reglementate, ar putea fi luată în considerare și introducerea în regulament a unei clauze specifice privind utilizarea finală sau de tip universal. ONG-urile active în domeniul drepturilor omului implicate în exercițiul de reexaminare și o autoritate a unui stat membru au pledat pentru introducerea unei astfel de clauze. În mod concret, o astfel de clauză ar permite statelor membre individuale ale UE să oprească un transfer specific al unui anumit articol care nu este enumerat în mod specific în anexele II sau III ale regulamentului. Un astfel de articol ar trebui să fie identificat în mod clar ca neavând nicio altă utilizare practică decât pedeapsa capitală, tortura și alte rele tratamente. De asemenea, clauza ar putea acoperi cazurile în care există dovezi că transferul potențial al produsului nelistat ar avea drept rezultat utilizarea acestuia în astfel de scopuri.

În ceea ce privește serviciile incluse în domeniul de aplicare al regulamentului, și anume serviciile de intermediere, asistența tehnică, formarea și publicitatea referitoare la bunurile acoperite de regulament, evaluarea nu a găsit niciun indiciu că ar fi necesară o modificare în acest sens. Cu toate acestea, trebuie observat că furnizarea de asistență tehnică, inclusiv formarea, este interzisă sau controlată numai atunci când este direct aplicabilă echipamentelor care intră sub incidența regulamentului (anexa II sau anexa III)

4.2.3 Relevanța privind adăugarea comerțului intra-UE

În timpul consultărilor privind punerea în aplicare a regulamentului, au existat propuneri de extindere a domeniului de aplicare al regulamentului pentru a include comerțul intra-UE cu bunuri incluse în anexa II și în anexa III, precum și importul în UE de bunuri incluse în anexa III. Regulamentul a răspuns inițial poziției că ar trebui „să se instaureze norme ale Uniunii de reglementare a comerțului cu țările terțe cu bunuri care ar putea fi utilizate în scopul aplicării pedepsei capitale și cu bunuri care ar putea fi utilizate în vederea aplicării torturii și a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante" Această evidențiere a relațiilor cu țările terțe a fost clar specificată în preambul, care prevede că „[m]ăsurile prevăzute de prezentul regulament sunt destinate pentru a împiedica ca pedeapsa capitală, dar și tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante să fie administrate în țările terțe. Acestea conțin restricții ale comerțului cu aceste țări cu bunuri care ar putea fi utilizate pentru a aplica pedeapsa capitală, a torturii sau a altor pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante Nu se consideră necesar să se supună unor controale similare operațiunile din interiorul Uniunii, dat fiind că pedeapsa capitală nu există în statele membre și că acestea vor fi adoptat măsuri adecvate pentru a împiedica tortura și celelalte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante."

Două ONG-uri active în domeniul drepturilor omului, care dețin cunoștințe de specialitate cu privire la comerțul cu bunuri care ar putea fi utilizate pentru tortură sau rele tratamente, au susținut că domeniul de aplicare al regulamentului ar trebui extins pentru a include importul în UE sau transferul în interiorul UE al echipamentelor pentru asigurarea respectării legii și al bunurilor aferente care au scopuri legitime de asigurare a respectării legii, dar care pot fi utilizate în mod abuziv.

Regulamentul se concentrează în mod clar pe restricționarea comerțului cu țările terțe. Prin urmare, reglementarea importului în UE de echipamente pentru asigurarea respectării legii și transferul acestora în interiorul UE pentru a aborda presupusele cazuri de tortură și alte tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante în cadrul UE prin intermediul regulamentului nu pare să fie în concordanță cu obiectivele declarate ale regulamentului. Alte instrumente și mijloace legate de protecția drepturilor omului aflate în prezent la dispoziția

Uniunii Europene și a statelor sale membre pot fi considerate mai adecvate în această privință.

4.3 Eficiență

4.3.1 Autorizații și refuzuri

Pe baza datelor prezentate în acest raport și a raportului anterior al Comisiei privind autorizațiile de export în 2017 și 2018[43] (a se vedea secțiunea 3.5), trebuie remarcat faptul că există un număr semnificativ de state membre (15) care nu au raportat autorizații în perioada de trei ani. În plus, unele state membre raportează în mod semnificativ mai multe autorizații decât altele.

De asemenea, potrivit datelor prezentate, există un număr limitat de refuzuri ale autorizațiilor pentru bunuri (13 de către 4 state membre pe parcursul perioadei de trei ani), serviciile care intră sub incidența regulamentului nefăcând obiectul niciunei autorizații (sau al refuzurilor). Punerea în aplicare este responsabilitatea autorităților competente din statele membre. În prezent, există puține informații disponibile cu privire la aspecte precum procedurile naționale de evaluare a riscurilor și monitorizarea utilizării finale a bunurilor și serviciilor exportate.

Din informațiile prezentate mai sus, par să fie necesare orientări ale Uniunii Europene sau liste de cele mai bune practici privind punerea în aplicare a regulamentului (de exemplu, în ceea ce privește definirea bunurilor acoperite, evaluări ale riscurilor, refuzuri, notificări etc.) și mai multe informații din partea autorităților competente cu privire la modul în care regulamentul este aplicat în practică.

4.3.2 Raportare

Astfel cum se indică în secțiunea 3.3, articolul 26 alineatul (3) din regulament stabilește cerințele în materie de raportare ale autorităților competente. Cinci state membre au confirmat publicarea rapoartelor anuale de activitate, în conformitate cu articolul 26 alineatul (3) din regulament. Trebuie remarcat faptul că, în conformitate cu articolul 26 alineatul (3) din regulament, rapoartele publice „nu [conțin] nicio informație a cărei divulgare ar putea fi considerată de un stat membru ca fiind contrară intereselor sale esențiale de securitate”.

Nivelul de detaliere inclus în aceste rapoarte anuale ar putea să nu permită întotdeauna o evaluare precisă a punerii în aplicare a regulamentului la nivel național. Puține state membre pun la dispoziția publicului informații cu privire la procedurile privind riscul bunurilor sau la măsurile ulterioare luate pentru a monitoriza utilizarea finală și nici nu indică volumul și valoarea bunurilor aferente sau dacă au fost aplicate sancțiuni pentru încălcări ale regulamentului. În mod similar, în ceea ce privește mecanismul de notificare și consultare prevăzut la articolul 23, sunt disponibile informații limitate.

Articolul 26 alineatul (4) obligă Comisia să publice un raport anual de activitate. Un raport a fost publicat în octombrie 2019 pentru autorizațiile de export ale statelor membre emise în 2017 și 2018, în timp ce un alt raport privind anul 2019 va fi adoptat în 2020. Formularul de raportare pentru 2019 solicită date privind o gamă mai largă de aspecte. Alte informații relevante care ar putea fi incluse în mod util în exercițiul global de raportare anuală includ informații privind încălcările identificate și sancțiunile aplicate. De asemenea, pentru a

[43] COM/2019/445 final.

asigura o mai mare transparență, ar putea fi incluse și alte aspecte, cum ar fi valoarea și volumul exporturilor.

4.4 Eficacitate

Regulamentul a realizat obiectivul specific de a controla mai eficient comerțul UE cu țări terțe având ca obiect bunuri care ar putea fi utilizate pentru a aplica pedeapsa cu moartea, tortura și alte pedepse sau tratamente cu cruzime, inumane sau degradante. Potrivit unei autorități a unui stat membru, regulamentul a facilitat interceptarea bunurilor relevante, în timp ce comercianții au fost descurajați să încerce să exporte bunuri interzise (după cum reiese din amploarea limitată a unui astfel de comerț în ansamblul său).

Cu toate acestea, ar fi de interes să se transmită mai multe informații cu privire la impunerea de sancțiuni de către statele membre ale UE în temeiul articolului 33 din regulament pentru a evalua mai bine măsura în care sunt identificate și sancționate încălcările regulamentului. Deși Comisia are o imagine aproape completă a legislației naționale în vigoare în statele membre ale UE cu privire la sancțiunile aplicabile în cazul încălcărilor, aceasta nu dispune de informații suficiente pentru a stabili dacă autoritățile au aplicat aceste sancțiuni în cazuri specifice de încălcări.

Obiectivul mai amplu de a contribui la prevenirea pedepsei cu moartea și a torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante în țările terțe este mai dificil de evaluat, întrucât există mulți alți factori care contribuie în acest sens. Restrângerea comerțului având ca obiect aceste bunuri și servicii constituie doar unul dintre elementele luptei împotriva torturii. În plus, tortura și alte rele tratamente nu se bazează doar pe instrumente sofisticate; adesea se folosesc instrumente elementare și ușor de obținut, de exemplu bastoane, matrace, cătușe de mâini standard și forță fizică excesivă.

4.5 Coerență și complementaritate

Pentru a asigura complementaritatea, regulamentul face referire în mod specific la alte instrumente sau cadre conexe ale UE și exclude în mod expres bunurile acoperite de acestea din domeniul de aplicare al regulamentului. Regulamentul acoperă materialele care nu sunt enumerate în niciun alt instrument juridic și, în această privință, este complementar altor cadre de reglementare europene. Regulamentul evită identificarea bunurilor aferente altor regulamente și pentru care există deja un sistem de autorizare, și anume:

i. armele de foc reglementate de Regulamentul (UE) nr. 258/2012;
ii. produsele cu dublă utilizare reglementate de Regulamentul (CE) nr. 428/2009;
iii. bunurile reglementate de Poziția comună 2008/944/PESC și lista comună cuprinzând produsele militare asociată[44].

Deși această abordare a asigurării complementarității între instrumentele de control al exporturilor a fost în mare măsură încununată de succes, au apărut unele inconsecvențe. Așa cum s-a arătat mai sus, este vorba despre agenții pentru combaterea dezordinii publice. Unii, cum ar fi pulverizatorul cu piper și oleorășină de Capsicum (OC), sunt incluși în regulament,

[44] A se vedea Lista comună a Uniunii Europene cuprinzând produsele militare, adoptată de Consiliu la 17 februarie 2020 (echipamentele care fac obiectul Poziției comune 2008/944/PESC a Consiliului de definire a normelor comune care reglementează controlul exporturilor de tehnologie și echipament militar) (PESC) (2020/C 85/01) (JO C 85-1, 13.3.2020).

în timp ce alții, enumerați în lista comună cuprinzând produsele militare, cum ar fi gazele lacrimogene comune (gazele CS, gazele CR și gazele CN), nu sunt, chiar dacă acești agenți sunt frecvent utilizați pentru a facilita sau a desfășura acte de tortură tortura și alte rele tratamente. Ar fi oportun să se examineze cele mai bune modalități de asigurare a faptului că ambele instrumente sunt mai consecvente, că procesele de aprobare a autorizațiilor sunt uniforme și că notificările de refuz sunt transmise în cadrul ambelor regimuri de control.

În mod similar, deși UE a instituit un embargo asupra armelor pentru a răspunde în mod explicit cazurilor de „represiune internă" și a elaborat, în acest scop, o listă de echipamente utilizate pentru „represiune internă", această listă nu include elementele vizate de regulament. Ar putea fi examinată posibilitatea de a include în mod expres anumite bunuri din anexa III controlate de regulament în domeniul de aplicare al embargourilor care menționează în mod specific preocupările legate de „represiunea internă".

În ceea ce privește obiectivul mai amplu al UE în domeniul drepturilor omului, regulamentul este în mare măsură coerent și complementar cu alte instrumente și inițiative relevante ale UE. Cu toate acestea, sunt posibile sinergii sporite între activitățile de monitorizare a drepturilor omului în țările terțe, pe de o parte, și controalele privind utilizarea finală a bunurilor și serviciilor exportate în temeiul regulamentului, pe de altă parte.

A existat un grad ridicat de coerență și de complementaritate cu inițiativele la nivel global și regional (Alianța pentru eliminarea instrumentelor de tortură din schimburile comerciale, Consiliul Europei). În ultimii trei ani, Uniunea Europeană (atât la nivel tehnic, cât și diplomatic) s-a aflat în fruntea inițiativelor de sensibilizare a guvernelor internaționale cu privire la comerțul având ca obiect echipamente utilizate pentru tortură, rele tratamente și pedeapsa cu moartea. UE a contribuit în mod activ la elaborarea unor măsuri internaționale de combatere a acestui tip de comerț, în special prin sprijinul acordat înființării Alianței pentru eliminarea instrumentelor de tortură din schimburile comerciale. Această activitate a culminat cu rezoluția „Către eliminarea instrumentelor de tortură din schimburile comerciale: examinarea fezabilității, a domeniului de aplicare și a parametrilor eventualelor standarde internaționale comune", adoptată de Adunarea Generală a ONU la 28 iunie 2019.

La nivel regional, regulamentul a inspirat elaborarea unor măsuri potențiale ale Consiliului Europei de control al comerțului în acest domeniu.

4.6 Valoare adăugată europeană

Valoarea adăugată europeană identifică modificările în raport cu intervenția UE, în plus față de ceea ce ar fi fost preconizat în mod rezonabil în urma acțiunilor naționale întreprinse de statele membre.

Comerțul este un domeniu de competență exclusivă a UE în temeiul articolului 207 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Valoarea adăugată europeană a regulamentului este evidentă, având în vedere că regulamentul se încadrează într-un domeniu în care UE dispune de competențe exclusive și că, prin urmare, obiectivele regulamentului pot fi îndeplinite cel mai bine la nivelul Uniunii.

Deși regulamentul permite statelor membre să ia măsuri suplimentare, măsurile prevăzute de regulament pot fi considerate, în linii mari, corespunzătoare. Cinci state membre au adoptat sau au menținut măsuri suplimentare în temeiul articolelor 10 și 14 din regulament.

4.7 Grupul de coordonare pentru combaterea torturii

Regulamentul în sine reprezintă temeiul juridic în baza căruia a fost înființat Grupul de coordonare pentru combaterea torturii. Sub președinția Comisiei, structura acestuia este limitată la câte un reprezentant desemnat de fiecare stat membru. Grupul de coordonare pentru combaterea torturii acoperă o serie de sarcini specifice, dar limitate: poate examina aspecte legate de aplicarea regulamentului, inclusiv schimbul de informații privind practicile administrative. Grupul de coordonare pentru combaterea torturii se poate consulta *ad-hoc* cu exportatori, brokeri, furnizori de asistență tehnică și cu alte părți interesate relevante vizate de regulament. În conformitate cu considerentul 48 din regulament, grupul de coordonare pentru combaterea torturii are un rol specific în pregătirea actelor delegate, deoarece statele membre sunt consultate în mod oficial prin intermediul Grupului de coordonare pentru combaterea torturii cu privire la proiectele de acte delegate depuse de Comisie în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare.

Având în vedere constatările prezentului raport și în conformitate cu mandatul său, Grupul de coordonare pentru combaterea torturii ar putea, de exemplu, să se implice în discuții mai aprofundate cu privire la aspecte cum ar fi încălcări posibile ale regulamentului sau potențiale cazuri de îngrijorare. Analiza punerii în aplicare de către statele membre a articolul 23 (notificarea deciziilor de respingere, consultarea cu alte state membre și măsurile de furnizare a informațiilor) este, de asemenea, un element important care ar putea fi prezent în mod regulat în activitatea Grupului de coordonare pentru combaterea torturii[45].

5. CONCLUZII ȘI CALEA DE URMAT

Regulamentul a fost adoptat în vederea creării unui instrument al Uniunii Europene privind comerțul cu țări terțe având ca obiect bunuri și servicii conexe care ar putea fi utilizate pentru a aplica pedeapsa cu moartea, tortura și alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante. Acesta a avut un rol esențial în promovarea **respectului pentru viața umană și pentru drepturile fundamentale ale omului.**

Regulamentul acoperă o lacună identificată în controalele comerciale ale UE din perspectiva drepturilor omului. Acesta a avut o **contribuție pozitivă** la realizarea obiectivului său principal de luare a unor măsuri eficiente și concrete împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante. De asemenea, deoarece a fost primul instrument de reglementare obligatoriu din punct de vedere juridic în acest domeniu la nivel mondial, regulamentul a servit drept **exemplu pentru elaborarea de măsuri comerciale similare** de către țări terțe și organizații internaționale.

Reexaminarea a confirmat faptul că, în ansamblu, regulamentul este **pus în aplicare în mod satisfăcător** și continuă să fie adecvat scopului. Este considerat a fi suficient de solid și, prin urmare, nu este necesară o actualizare legislativă amplă în această etapă. Pe de altă parte, reexaminarea a arătat că ar putea fi examinate în continuare măsuri fără caracter legislativ în sprijinul unei puneri în aplicare mai eficiente a anumitor dispoziții ale regulamentului.

[45] Articolul 23 impune statelor să notifice Comisia și toate celelalte state membre cu privire la deciziile lor de respingere sau de anulare a autorizațiilor în temeiul regulamentului pentru exportul sau tranzitul bunurilor sau pentru furnizarea de asistență tehnică sau de servicii de brokeraj. De asemenea, impune statelor membre să informeze și să se consulte cu statele membre relevante dacă intenționează să permită o operațiune „identică, în esență” cu cea respinsă sau anulată de un alt stat membru. În cele din urmă, articolul 23 impune oricărui stat care autorizează astfel de operațiuni „identic[e], în esență” să informeze Comisia și toate statele membre cu privire la decizia sa și la motivele care stau la baza acesteia.

În ceea ce privește sfera bunurilor acoperite de regulament, aceasta ar trebui să **răspundă progreselor tehnologice și evoluției pieței** și să țină seama de modificările survenite în ceea ce privește natura utilizării și a utilizării abuzive a echipamentelor pentru asigurarea respectării legii. De asemenea, ar putea fi examinate în continuare neconcordanțele cu alte instrumente conexe ale UE (Poziția comună 2008/944/PESC a Consiliului UE și embargoul asupra armelor instituit în mod specific pentru a aborda cazurile de „represiune internă"). De asemenea, echilibrarea considerentelor legate de drepturile omului cu necesitatea de a proteja comerțul având ca obiect **medicamente care salvează vieți** provenind din surse legitime atunci când se evaluează oportunitatea de a actualiza (sau nu) sfera substanțelor chimice reglementate ar trebui să fie evaluată cu atenție în continuare.

Pentru a ajuta statele membre să pună în aplicare regulamentul în mod mai eficace și consecvent/uniform în domenii-cheie sau în domenii dificile, ar putea fi necesare **orientări** cu privire la aplicarea practică a anumitor aspecte ale regulamentului, cum ar fi definirea bunurilor enumerate în anexe, protocoalele târgurilor comerciale și ale expozițiilor, evaluarea riscurilor, refuzurile sau notificările. Ar trebui examinate în continuare modalități de **monitorizare** mai atentă a posibilelor încălcări ale regulamentului și a utilizării **finale** a bunurilor exportate. De asemenea, sunt posibile **sinergii** sporite, care ar putea fi analizate în continuare, între activitățile de monitorizare a drepturilor omului în țările terțe, pe de o parte, și controalele privind utilizarea finală a bunurilor și serviciilor exportate în temeiul regulamentului, pe de altă parte.

Totodată, este recunoscută necesitatea unei **transparențe și responsabilități sporite** (în special prin publicarea rapoartelor anuale de activitate). În plus, reexaminarea subliniază necesitatea unei mai bune **partajări a informațiilor** cu privire la modul în care regulamentul este pus în aplicare, în special în ceea ce privește evaluările riscurilor și politica privind acordarea de autorizații. Ar putea fi incorporate informații suplimentare relevante în mod util în exercițiul de raportare anuală, cum ar fi date privind încălcări și sancțiuni.

Ar trebui încurajată o **interacțiune mai sistematică cu organizații neguvernamentale, organizații internaționale și alte părți interesate** cu expertiză relevantă, inclusiv prin prezentarea de rapoarte, informări sau alte informații referitoare la regulament și la punerea în aplicare a acestuia. Aceasta ar facilita o monitorizare și o detectare mai solide ale cazurilor de încălcări posibile și ar contribui la influențarea procedurilor naționale de evaluare a riscurilor**.**

Pentru a examina aspectele evidențiate și pentru a colecta dovezi suplimentare și opinii ale experților, Comisia propune instituirea unui **grup de experți**. Un astfel de grup ar putea include, de exemplu, experți cu calificări corespunzătoare proveniți de la organizații neguvernamentale relevante (și anume, cele care își desfășoară activitatea în domeniul drepturilor omului și al controlului armelor), organizații internaționale, din mediul academic și din industrie. Grupul ar oferi sprijin periodic Comisiei pentru a analiza modalitățile de consolidare a conformității și de eficientizare a regulamentului și a punerii sale în aplicare. Atribuțiile acestui grup ar urma să includă o expertiză amplă complementară rolului Grupului de coordonare pentru combaterea torturii, o contribuție substanțială la stimularea discuției privind politica și punerea în aplicare, permițând tuturor părților interesate implicate să participe la un dialog permanent.

În plus, ar putea fi examinate măsuri fără caracter legislativ pentru a descuraja anumite activități necorespunzătoare ale **cetățenilor UE și ale întreprinderilor cu sediul în UE care își desfășoară activitatea în străinătate** (cum ar fi servicii de promovare sau de marketing privind bunuri și servicii și furnizarea de asistență tehnică și de formare pentru utilizarea necorespunzătoare sau abuzivă a echipamentelor de asigurare a respectării legii). Astfel de măsuri ar putea include, de exemplu, măsuri pentru o mai mare transparență și acțiuni de

sensibilizare sau măsuri de promovare a respectării efective a Principiilor directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului.